

Sygn. akt XI W 13791/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska – Kupczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego: K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 9 marca 2016 roku, 5 maja 2016 roku i 19 maja 2016 r. w W.

sprawy J. T.

syna Z. i J.

urodzonego dnia (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 20 grudnia 2014 r. o godz. 13:35 na ul. (...) w W., kierując pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 26 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości (...)

tj. o wykroczenie z art. 92a kw w związku z § 27.1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. nr 170 poz. 1393)

orzeka

I. obwinionego J. T. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw skazuje go, zaś na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, kwotę 869,86 (ośmiuset sześćdziesięciu dziewięciu 86/100) złotych tytułem kosztów opinii biegłego oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 13791/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 grudnia 2014 roku o godz. 13:35 przy ul. (...)/ul. (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości (...), zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki H. o numerze rejestracyjnym (...),

którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h”, przekraczając dozwoloną prędkość o 26 km/h.

Kierowcą przedmiotowego pojazdu był J. T., zam. w Ż. przy ul. (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: notatkę urzędową (k. 1), fotografię (k. 4), świadectwo legalizacji (k. 5), oświadczenie (k. 8), wezwania (k. 10, 20, 21, 23, 25), zpo (k. 11, 22, 24), pismo wójta gminy S. (k. 18 – 18v), zdjęcia na płycie CD (k. 50), płyta CD (k. 53), opinię biegłego (k. 58 – 62).

Obwiniony na rozprawie w dniu 9 marca 2016 roku nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podtrzymał swoje stanowisko przedstawione w sprzeciwie od wyroku nakazowego. Wyjaśnił, iż nie jest w stanie wskazać siebie, ani nikogo innego, kto prowadził przedmiotowy pojazd w oznaczonym miejscu i czasie. Auto użytkowane było przez wiele osób w tym samym okresie, w związku z czym nie jest w stanie rzetelnie wskazać, kto to auto w tym czasie prowadził. Wskazał, iż nie prowadzi ewidencji osób korzystających z jego samochodu. Obwiniony wyjaśnił również, iż osoby będące dysponentem jego pojazdu przekazywały ten samochód innym osobom, niekoniecznie za wiedzą obwinionego, natomiast odbywało się to za jego przyzwoleniem.

Po okazaniu obwinionemu zdjęcia z fotoradaru, dokumentującego wykroczenie, obwiniony nie był w stanie wskazać, kim jest osoba, której wizerunek został mu okazany.

Sąd zważył co następuje:

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za wiarygodne tylko częściowo. Sąd nie zauważył powodów, dla których miałby kwestionować fakt, że obwiniony oddawał do dyspozycji pojazd innym osobom. W ocenie Sądu jednak nie ulega wątpliwości, że posiadacz pojazdu powinien w taki sposób zorganizować korzystanie z niego, aby w razie potrzeby wiedział, kto w oznaczonym miejscu i czasie kierował danym pojazdem. Obowiązek ten wynika z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. W ocenie Sądu zatem wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie stanowią przyjętą przez obwinionego linię obrony, mającą doprowadzić go do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane wykroczenie.

Sąd nie uwzględnił wniosku obwinionego o umorzenie postępowania. Powołany przez obwinionego zarzut, jakoby Straż Miejska nie miała uprawnień do występowania w sprawie niniejszej jako oskarżyciel publiczny, w ocenie Sądu jest zarzutem chybionym. Należy zauważyć, iż zgodnie ze wspomnianym przez obwinionego art. 17 § 3 kpw strażom gminnym (miejskim) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego, gdy w zakresie swojego działania w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie. Oczywistym jest, że w sprawie niniejszej ujawnienie wykroczenia nastąpiło w zakresie działania organu, albowiem przed 1 stycznia 2016 roku Straż Miejska miała uprawnienia do używania urządzeń rejestrujących, a także przed tą datą skierowała do Sądu wnioski o ukaranie w przedmiocie ujawnionego wykroczenia. Nie ulega wątpliwości zatem, że na dzień wszczęcia postępowania o wykroczenie Straż Miejska miała uprawnienia oskarżyciela publicznego i w związku z powyższymi twierdzeniami, pozostaje nim do chwili obecnej.

Należy również zauważyć, że w swym zarzucie obwiniony powołał okoliczność, iż na mocy ustawy z dnia 24 lipca 2015 roku o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz ustawy o strażach gminnych odebrano strażom miejskim (gminnym) uprawnienie do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec kierującego pojazdem, naruszającego przepisy ruchu drogowego, w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy pomocy urządzeń rejestrujących. Zmiana ta ma jedynie charakter zmian proceduralnych (Dz. U. 2015.1335). Zdaniem Sądu utrata uprawnień do używania fotoradarów stacjonarnych od dnia 1 stycznia 2016 roku nie jest równoznaczna z odebraniem uprawnień oskarżyciela publicznego w sprawach, które wszczęto wówczas, kiedy Straż do takiego działania miała prawo. Gdyby ustawodawca zamierzał pozbawić strażę gminne uprawnień oskarżyciela publicznego, to logika nakazuje przyjąć, że przekazałby je innemu organowi – na przykład Policji, nie pozostawiając całej ogromnej grupy sprawców wykroczeń drogowych bezkarnymi, tak się jednak nie stało. W związku z tym zasadny jest wniosek, iż Straże Miejskie uprawnione

są do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego, w sprawach wszczętych przed dniem 1 stycznia 2016 roku.

W niniejszej sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego antropologa na okoliczność ustalenia, czy obwiniony J. T. jest osobą znajdującą się na zdjęciu wykonanym przez urządzenie samoczynnie rejestrujące pomiar prędkości. Przeprowadzone przez biegłego badania antropologiczne utrwalonego wizerunku głowy oraz twarzy mężczyzny zza kierownicy samochodu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) oraz wizerunku J. T. udostępniony przez Wójta Gminy S. pozwoliły na dokonanie analizy ukształtowania się szeregu cech morfologicznych głowy i twarzy NN mężczyzny i J. T.. Przeprowadzone badania porównawcze pozwoliły biegłemu na stwierdzenie, z wysokim prawdopodobieństwem, że za kierownicą przedmiotowego pojazdu w czasie popełnienia wykroczenia znajdował się obwiniony J. T..

Opinia biegłego oraz pozostały materiał dowodowy zebrany i ujawniony w sprawie pozwalają przyjąć, że to właśnie obwiniony kierował samochodem w dniu i miejscu objętym zarzutem. Fakt, iż biegły określił swoją opinię jako opinię „z wysokim prawdopodobieństwem”, nie zaś jako opinię „kategorycznie pozytywną” lub „z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością”, nie pomniejsza wartości tej opinii, jako podstawy poczynionych w sprawie ustaleń. Należy zauważyć, iż sporządzenie opinii, o których wspomniano powyżej wiąże się z ujawnieniem na twarzy osoby identyfikowanej, odpowiednio co najmniej trzech znamion (opinia kategoryczna pozytywna) albo jednego znamienia indywidualnego (opinia z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością) u identyfikowanej osoby w postaci: pieprzyków, zgrubień, przebarwień, odbarwień, blizenek itp. W sprawie niniejszej niemożliwym było wyodrębnienie tego typu cech, z uwagi na to, że u obwinionego oraz na wizerunku mężczyzny na zdjęciu z fotoradaru znamiona takie nie występowały, co wykluczyło wydanie opinii kategorycznej lub graniczącej z pewnością. W związku z powyższym sporządzona opinia o wysokim prawdopodobieństwie była opinią o najwyższym możliwym walorze wiarygodności.

Opinię biegłego antropologa Sąd uznał za wiarygodną. Opinia została wydana na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, znajdującego się w aktach sprawy. W ocenie Sądu opinia jest spójna, logiczna i pełna. Została sporządzona przez osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron oraz niezainteresowaną w rozstrzygnięciu sprawy. Opinia pozbawiona jest sprzeczności wewnętrznych, nie jest też sprzeczna z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Wnioski płynące z opinii – oparte na fachowej wiedzy i doświadczeniu biegłego – Sąd uznał za logiczne.

Sąd uznał również za wiarygodne dowody w postaci dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, które zostały ujawnione na podstawie art. 76 § 1 kpw. W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania wiarygodności tych dowodów. Strony w toku postępowania sądowego również nie podważały ich autentyczności i informacji w nich zawartych.

Czyn z art. 92a kw popełnia ten, kto, prowadząc pojazd nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Karą przewidzianą za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny do 5000 (pięć tysięcy) złotych. Przedmiotami ochrony w niniejszym przepisie są porządek i bezpieczeństwo ruchu drogowego, zagrożone przez niedostosowanie się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. W tym przypadku porządek ruchu drogowego jest zabezpieczony przez przestrzeganie dozwolonej prędkości poruszania się pojazdu, co niewątpliwie przekłada się na bezpieczeństwo ruchu drogowego.

Sąd na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, uznał że J. T. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia określonego w art. 92a kw. Szczególnie fakt, że właściciel pojazdu wskazał obwinionego, jako kierującego przedmiotowym pojazdem w oznaczonym miejscu i czasie i sporządzona przez biegłego opinia, wskazująca, że to J. T. kierował pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 20 grudnia 2014 roku o godz. 13:35 na ul. (...) w W.. J. T. nie zastosował się wówczas do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B – 33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 26 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia służącego do pomiaru prędkości (...). Z uwagi na charakter norm naruszonych przez obwinionego uznać należy, iż zarzucanego mu czynu dopuścił się on umyślnie. Mając na uwadze powyższe Sąd uznał J. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie Sądu kara grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych nie przekracza stopnia winy obwinionego i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Ponadto, wymierzając powyższą karę Sąd wziął też pod uwagę właściwości i warunki osobiste i majątkowe oraz możliwości zarobkowe obwinionego.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269 ze zm.) oraz kosztami opinii sporządzonej przez biegłego w kwocie 869,86 (osiemset sześćdziesiąt dziewięć, 86/100) złotych. Sąd uznał, iż warunki rodzinne i materialne obwinionego oraz jego możliwości pozwalają na uiszczenie przez obwinionego kosztów sądowych w pełnej wysokości.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)